

ВІРЮ

У Львові пройшов Міжнародний конгрес християн віри євангельської

Глави п'ятидесятницьких Церков з 14 країн світу зібралися на I Міжнародному форумі християн віри євангельської, який проходив 10-13 жовтня у церкві «Голгофа» – найбільшій храмовій споруді Церкви Християн Віри Євангельської України (ЦХВЕУ).

За словами старшого єпископа ЦХВЕУ Михайла Паночка, конгрес ХВЕ такого масштабу відбувається

вперше за історію п'ятидесятницької Церкви в цій частині світу. До цього були спроби зібрати такого роду форум в Євро-

палімі та деяких інших містах, однак досягти поставлених цілей тоді не вдалося. «Мета цього міжнародного форуму

– спільна молитва за спасіння людей та проведення низки семінарів і доповідей на тему євангелізації, – зазначив єпископ. – Доповідачі ділилися досвідом того, як краще поширювати Боже Слово, щоб досягати людських сердець у сучасному світі. Мова йшла також про особливу роль Святого Духа, Який через вірних Христових бажає втілювати Божі плани в життя».

Як наголосив перший заступник єпископа ЦХВЕУ Микола Синюк, конгрес став доброю нагодою для служителів зібратися разом уперше за 20 років після розпаду Радянського Союзу – у такій собі п'ятидесятницькій родині. «Ми довгий час не бачилися один з одним. А тут змогли зустрітися і пригадати минуле, подумати про розвиток п'ятидесятництва у сучасному світі».

У день відкриття акцентом форуму стали проповіді-семінари єпископа церков ХВЕ Польщі Марека Камінського – «Суть та важливість хрещення Духом Святим» і єпископа Союзу ХВЕ Молдови Віктора Павловського – «Що значить П'ятидесятниця».

Марека Камінський, зокрема, зазначив, що світ не потребує п'ятидесятницької культури, світ потребує любові і сили Духа Святого. І проблема не в тому, що у світі

багато гріха, а в тому, що в у церквах недостатньо дії Духа Святого.

Джордж Давидюк, євангеліст та християнський співак із США, часто приїздить в Україну. За останній рік він провів 11 євангелізацій на Дніпропетровщині та Криворіжжі.

«П'ятидесятницький рух зростає по всьому світу, – зазначив служитель. – І не тому, що це якась деномінація чи доктрина, а тому, що Господь робить Свою роботу. Колишній пророкував про дари Святого Духа, а Бог роздає їх сьогодні усім, хто хоче Йому служити».

На думку служителя з Литви Іванаса Шкуліса, секретаря Міжнародної Асамблеї ХВЕ, тема конгресу більше навчальна, ніж аналітична. «Можливо, під час наступного форуму ми будемо обговорювати якісь проблеми п'ятидесятництва, богословські моменти вчення тощо, – пояснив він. – А на першому такому конгресі ми традиційно починаємо зі стержня п'ятидесятницького руху – духовних дарувань Святого Духа». За словами служителя, у Литві близько п'яти тисяч євангельських церков, і 80% з них – це п'ятидесятники. Між слов'янськими та західними п'ятидесятниками існує різниця у формі служіння, однак вони єдині за духом.

РІСУ.

Новий дім молитви у Тисмениці

29 вересня в районному центрі Івано-Франківської області – місті Тисмениці було урочисто відкрито нове приміщення для зібрань християн віри євангельської.

Святове зібрання, на яке, окрім місцевих жителів, зібралися гості та друзі з Івано-Франківська та інших міст і сіл області, розпочав вітальним словом відповідальний за місцеву церкву ХВЕ диякон Василь Дерун.

У богослужінні взяли участь сімейний хор «Фіміам», гурти «Тільки віруй» та «Вихід» з обласного центру. Словом привітання ділилися відповідальний за церкву ХВЕ в с. Хотимирі диякон Роман

Білий, відповідальний за відділ євангелізації обласного об'єднання церков ХВЕ пастор-євангеліст Геннадій Ліптуга, відповідальний за відділ освіти обласного об'єднання церков ХВЕ, ведучий християнських радіо- та телепрограм «Вірю», редактор часопису «Вірю» пресвітер Олег Карпюк.

Заключну проповідь виголосив старший пресвітер церков християн віри євангельської Прикарпаття єпископ Юрій Веремій. Зокрема, служитель сказав: «У Бога завжди було бажання перебувати зі своїм народом. У Книзі пророка Ісаї 56:7 ми читаємо: «Бо Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів». Господь з радістю приймає всіх, хто хоче служити Йому. У Новому Заповіті апостол Павло звертає увагу на те, що сьогодні

храмом для Бога є наше серце (1 Кор. 3:16)».

Служитель побажав тисменичанам, щоб цей дім молитви завжди служив місцем покаяння для грішників, ідальнею для вбогих і голодних та лікарнею для хворих. А потім разом з іншими присутніми служителами єпископ Веремій звершив молитву посвяти нового приміщення дому молитви.

Відповідальному за новоутворену церкву ди-

якону Василю Деруну вручили пам'ятну Біблію і чашу для звершення видимої заповіді Ісуса Христа – служіння спомину Його смерті.

Окрема молитва була звершена за сім'ю Негелів з Тисмениці – саме вони надали приміщення для зібрань на третьому поверсі комерційної будівлі.

На фото: проповіді диякон Василь Дерун.

У Києві пройшла міжнародна конференція з протидії антисемітизму

Міжнародна конференція з проблематики антисемітизму проходила 15-16 жовтня у столичному Фермонт Гранд Готелі, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Конференція присвячена 100-річчю так званої «Справи Бейліса» – показового судового процесу над київським євреєм Менделем Бейлісом, якого за підробленими доказами намагалися звинуватити в ритуальному вбивстві.

У своєму вступному слові організатор заходу, президент Українського єврейського комітету Олександр Фельдман підкреслив, що справа Бейліса є важливою сторінкою в історії антисемітизму та в історії становлення громадянських свобод.

«100 років тому громадянське суспільство, що зароджувалось, перемогло ксенофобське свавілля. Прості київські обивателі з числа присяжних продемонстрували мудрість, якої так не вистачало багатьом державним діячам минулого», – наголосив Фельдман.

За його словами, головним засобом боротьби проти антисемітизму має стати боротьба з невіглаством шляхом просвітництва та розширення освітніх програм.

Представник української влади Віце-прем'єр-міністр Олександр Вілкул зачитав привітання від Президента України та зі свого боку запевнив учасників конференції, що боротьба з ксенофобією, расизмом і антисемітизмом ведеться в Україні на рівні державної політики.

«Україна вчить уроки минулого. Ми пам'ятаємо події 100-річної давнини, але будемо сьогодення і спрямовані у майбутнє. Вже 22 роки незалежна Україна – це толерантна країна, якій не притаманні будь-які прояви расової та релігійної ненависті. Сьогодні в Україні в мирі та злагоді проживають сотні національностей і релігійних конфесій, що є одним із важливих здобутків нашої держави», – підкреслив Віце-прем'єр-міністр України.

Посол Держави Ізраїль в Україні Реувен Дін Ель запропонував розробити концепцію, яка дозволить вивести антисемітизм і національну ворожнечу за рамки сучасного суспільства. На його переконання, такі явища не повинні бути легітимними і знаходити підтримку серед громадськості.

У своєму виступі Перший президент України Леонід Кравчук зауважив: «Українська держава вибрала правильний шлях, намагаючись утверджувати в суспільстві міжнаціональний та міжрелігійний мир і злагодю. Нам треба достовірно сприймати та викладати історичні події минулого, щоб не допустити повторення злочинів антисемітизму та національної ворожнечі».

Під час пленарної частини конференції перед делегатами з 40 країн також виступили посол Німеччини в Україні Крістоф Вайль, онук Менделя Бейліса Джей Бейліс та директор департаменту МЗС України Володимир Яценківський.

Глави Церков заявили про свою євроінтеграційну позицію

«Майбутнє України природно обумовлене нашим історичним корінням – бути незалежною державою в колі вільних європейських народів».

Про це заявили глави українських Церков і релігійних організацій у спеціальному Зверненні до українського народу щодо європейських перспектив України та дискусії навколо цього питання, повідомляє Інститут релігійної свободи.

У документі йдеться про зв'язок України з Європою, оскільки під впливом її духовної, культурної, освітньої, правової традиції будувалося наше суспільне і державне життя.

Говорячи про європейський вибір України, релігійні діячі висловили сподівання, що цей шлях подальшого розвитку «не є і не може вважатися протиставленням України нашому історичному сусідю – Росії», яка теж має тісні зв'язки з Європою.

«Сподіваємось, що російський народ і держава визнаватимуть і поважатимуть право України як незалежної держави обирати власний шлях у майбутнє – так само, як Україна визнає і поважає незалежність і суверенітет Російської Федерації», – говориться у Зверненні.

Глави українських конфесій не оминували увагою проблеми, наявні в сучасній об'єднаній Європі.

На їх переконання, «традиційні релігійні, культурні, сімейні та моральні цінності, на яких століттями ґрунтувалося життя народів Європи, – дорогий цінний скарб, який ми повинні цінувати, спільно берегти, захищати і примножувати». Українські Церкви і релігійні організації готові об'єднувати зусилля у цій справі зі своїми однодумцями в Європі.

Ієрархи Церков і релігійних організацій закликали віруючих «молитися, щоби Всевишній дав мудрість і правителем, і всьому народові, та допоміг зробити вірний вибір».

Звернення підписали Предстоятель УПЦ КП Філарет (Денисенко), Предстоятель УПЦ (в єдності з МП) Володимир (Сабодан), глава УГКЦ Святослав (Шевчук), єпископ РКЦ Петро Мальчук, глава ВСОЄХБ В'ячеслав Нестерук, старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко, єпископ Української Лютеранської Церкви В'ячеслав Горпинчук, єпископ Німецької євангельсько-лютеранської Церкви України Уланд Шпалінгер, головний рабин м. Києва та України Яків Дов Блаих, муфтії Духовного управління мусульман України Ахмед Тамім.

IPC.

Християни-юристи вирішували, як боротися з корупцією

19-20 жовтня в Києві пройшла IV Всеукраїнська конференція Асоціації християн-юристів України під гаслом «Духовність, право і професіоналізм», повідомляє «Релігія в Україні» з посиланням на НХМ.

Серед основних цілей конференції – становлення України як правової держави, Божий погляд на професію юриста, розгляд актуальних суспільно-правових питань.

Протягом двох днів близько 350 учасників слухали професійних спікерів: народних депутатів, провідних юристів, вчених і фахівців у різних галузях права.

Центральними темами на IV Всеукраїнській конференції Асоціації християн-юристів стали проблеми захисту прав людини, боротьби з корупцією, професійної організації роботи юриста та інші актуальні правові питання.

Участь у конференції взяли юристи, які сповідують біблійні принципи у своїй професії, а також всі, хто зацікавлений у встановленні верховенства права в Україні.

Релігійні організації отримали надію на звільнення від податку

Набули чинності зміни до Податкового кодексу України, які передбачають можливість надання релігійним організаціям пільг зі сплати податку на об'єкти житлової нерухомості, що використовуються для їх статутної діяльності.

Однак парламент віддав це на розсуд органів місцевого самоврядування, представники яких нерідко діють виходячи з власних конфесійних уподобань, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Внесений до кодексу пункт 265.4.2 передбачає: «Міські, селищні та сільські ради можуть встановлювати додаткові пільги з податку, що сплачується на відповідній території з об'єктів житлової нерухомості, що перебувають у власності релігійних організацій України, статуту (положення) яких зареєстровані у встановленому законом порядку та використовуються для забезпечення діяльності,

передбаченої такими статутами (положеннями)».

При цьому органи місцевого самоврядування зобов'язані до 1 лютого кожного року подавати до відповідного контролюючого органу за місцезнаходженням об'єкта житлової нерухомості відомості стосовно наданих ними пільг.

Зазначені зміни були внесені згідно із Законом № 403-VII від 04.07.2013 року.

Первісна редакція урядового законопроекту № 2405 не передбачала жодних пільг для релігійних організацій. Проте під час його підготовки до другого читання депутат Андрій Деркач (Партія регіонів) вніс відповідну поправку.

Нагадаємо, що Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій зверталась до парламентарів із проханням повністю вилучити релігійні організації з числа суб'єктів платників податків на житлову нерухомість. Представники конфесій пояснювали цю необхідність тим, що багато молитовних будинків, семінарських приміщень та

монастирів мають статус житлових приміщень.

Відповідний законопроект № 2895 було внесено до Верховної Ради у квітні 2013 року.

www.irs.in.ua.

Народ на народ

Такий ось невеликий уривок з Євангелія. Тут йдеться про юдеїв і римського військово-службовця.

Євреї і римляни... Колись могутня єврейська держава стала розірваною на клапті провінцій (пам'ятаєте давній римський принцип: «Розділяй і володарюй»?) великого, могутнього, багатого Риму. Ситуація цілком пізнана і для нашого сучасника. Поневолені нащадки Авраама палко мріють про звільнення, пристрасно чекають приходу «народного» царя, який, подібно до старозаповітних суддів, очолить звияжну визвольну війну. І так само палко ненавидять своїх поневолювачів. Очевидно, тим же платять їм і римляни. Палестина була однією з найнеспокійніших провінцій імперії і завдавала адміністрації масу клопоту.

Примували до миру традиційно. «У той час деякі прийшли і розповіли Йому про галілеян, кров яких Пилат змішав з їхніми жертвами» (Лк.13:1). Невеликий у масштабах імперії, але дуже промовистий епізод: фізична розправа, глибока образа національних і релігійних почуттів. І це тривало впродовж століть.

Але в Капернаумі сталося те, що інакше як великим дивом не назвеш. Юдейські старійшини, прийшовши до Ісуса, «ревно благаючи Його, кажучи: «Він достойний, щоб Ти вчинив Йому це, бо він любить народ наш». Тінь перемістилася і лягла у бік сонця. Ця велика приязнь ви-

який віс на наших життєвих нивах скрізь і завжди в один бік, у бік злагоді і добра.

«Ісус пішов з ними. І коли Він вже був недалеко від дому, сотник послав до Нього друзів сказати Йому: «Господи, не трудися! бо я недостойний, щоб Ти увійшов під дах мій». Я недостойний! Ось ключ до успіхів сотника. Йому вдалося упокорити свою імперську пиху. Поставити себе на один рівень із підкореним народом, погодитися з рівноправ'ям.

З цього все й почалося: з приборкання шовіністичної горді. А потім вже пішли численні добрі справи, різна допомога й розбудова стосунків на принципах приязні та взаємної поваги.

Звернімо увагу: впродовж багатьох років, дотримуючись нетипових для римлянина поглядів, сотник залишався в рядах збройних сил, не викликаючи незадоволення своїх командирів, – інакше б його відправили у відставку або й ще гірше щось зробили. Очевидно, старші за званням не бачили в нім ненадійного солдата або якогось дисидента. Знову ж таки, диво. І могло воно здійснитися тільки за однієї умови: юдеї просто старалися не підводити свого коменданта. Всі питання вирішували мирно, при обопільній поступливості і взаєморозумінні, а Господь, природно, благословляв такі стосунки й не посилав цим людям нездоланих випробувань.

Допомога йшла, звичайно, в основному від сотника, як сторони сильнішої фізично, але настала черга попросити допомоги і йому. Виручити міг тільки єврей Ісус. Ситуація, що склалася, стала серйозною перевіркою щирості римського офіцера. І він гідно її пройшов, сказавши: «Я недо-

стойний». Це не було приниженням для сотника, він абсолютно щиро так вважав. Ось приклад справжнього смирення. Свої теплі почуття довели і юдейські старійшини, хоч і не поспішали визнавати себе недостойними ні перед сотником, ні перед Ісусом. Їх прихильність виявилася в тому, що вони «ревно благаючи» Христа.

Нарешті, хворий слуга. Нічого ні про його хворобу, ні про нього самого ми не знаємо. Навряд чи він був євреєм. Мало-ймовірно виглядає і його римське походження. Швидше за все, він був вихідцем з тих народів, які вірно служили метрополії, змирилися зі становищем слуг, абсолютно добровільно віддаючи їй все, чим багаті, а серед усього цього найцінніше – своїх синів та дочок. Можливо, тяжко гнітила його ностальгія за далекою батьківщиною, можливо, підхопив дець якийсь вірус або просто з'їв щось не те – хто його знає. Та це не має значення. Важливо, як поставився до його хвороби господар. Він не зачинив нещасного під замок з вартою – щоб, бува, не заразив ще когось, і не відправив кудись якнайдалше, узявши собі здорового слугу. Він виявив до нього не меншу турботу, ніж до кого-небудь зі своєї сім'ї. Він приніс слугі найцінніші ліки – слово Ісуса, який не тільки міг цілитися від будь-якої хвороби, але був носієм любові і миру, здорової поміркованості й облаштування. І слуга видужав, звільнився від свого вірусу й став далі служити Риму, сповнений великої вдячності Ісусові, а також і своєму господареві. І це було значно надійніше, ніж віддання, прищеплена за багато сторіч за допомогою нагайки.

Віктор КОТОВСЬКИЙ.

Сьогодні існують багато релігій, і в кожній свій засновник. Але, як правило, в основі тої чи іншої релігії лежать погляди, теорія, виклад, а не сам засновник. Скажімо, якби з ісламу забрали його засновника Магомета, то нічого не змінилося. Іслам залишиться такий самий і без нього. Якби Будду забрали зі східних культур, то нічого не змінилося. Але якщо забрали Христа з християнства, воно розпадеться. Воно просто не існує без Самого Ісуса.

Кажуть, що християнство – така ж релігія, як і всі інші, є наука, повчання, заповіді, які треба виконувати, щось можна робити, а щось – ні. Але це не християнство, це тільки засоби християнства. Християнство – це Христос. Життя з Христом – це і є християнство. Тому основа християнства – це Христос. Наука, яку Він приніс, була закладена ще в Старому Заповіті.

Сам Христос, Його жертва, Його воскресіння, Його подвиг – ось що створило християнство. Ісус Христос помер на хресті у 783 році від заснування Риму. Так вважають сучасні історики. За нашим літочисленням це було в 30-х роках, а точніше – 7 квітня 30 року, саме на це число того року припадала юдейська Пасха.

І можливо, Христос народився не в нульовий рік, який сьогодні вважається роком народження Ісуса Христа, а на три-чотири роки швидше. Це тільки припущення, насправді ми точно цього не знаємо. Бо Слово Боже не залишає нам дати, коли саме народився Христос.

Після того, як Він був розп'ятий, багато хто думав: «Ось і закінчилася вся історія християнства». Багатьом із Його ворогів здавалося, що нарешті покінчено з цим шкідливим вченням. Та насправді смерть Ісуса Христа стала початком істинного християнства. І протягом того, як Він з'являвся Своїм учням, утворилася невелика громада зі 120 людей, як написано в Діях апостолів. Це історична книга, яка розповідає, як апостоли жили, як вони діяли, як починалася і розвивалася рання Церква.

Через рік після того, як ця громада була утворена, число послідовників Ісуса, як свідчать історичні дані, зросло до кілька десятків людей. З початку ця громада християн не відділяла себе від юдаїзму. Вони не уявляли себе поза храмом, поза юдейською традицією. Вони знали тільки те, що Ісус – це істинний Месія, на Якого чекало все суспільство Ізраїлю. Але при цьому вони не думали, що треба відділятися, ставати для когось свідком. Вони залишалися в Єрусалимі, їм було добре, вони чекали, що дуже швидко Ісус повернеться.

Він сказав, що незабаром повернеться, і вони жили очікуванням приходу Ісуса. Це очікування і було найсильнішим рушійним мотивом того, що вони продавали своє майно, а кошти складали в загальну касу. Вони жили такою загальною громадою, дума-

Сергій Санников – пастор, проповідник, капелан, доктор служіння. А ще – перший ректор Одеської богословської семінарії, який служив на цій посаді протягом десяти років починаючи від заснування семінарії. З 1997 року до сьогодні – виконавчий директор Євро-Азійської Акредитаційної Асоціації, член Виконавчого комітету Європейської Баптистської Федерації.

Автор численних публікацій, у тому числі двотомника «Двадцять століть християнства» та серії книжок «Початки вчення», які використовуються при підготовці до водного хрещення в євангельських церквах. Викадач історії християнства.

ючи, що Ісус десь за два-три роки прийде.

Та, виявляється, в Ісуса були інші плани. У нього інші виміри часу, не такі, як у нас. Виявляється, Господу потрібно було створювати важкі обставини – ми їх називаємо гоніннями – для того, щоб змусити учнів, послідовників Ісуса, вийти з Єрусалиму і піти для свідчення в інші міста. Самі вони не збиралися це робити, і тоді Господь влаштував гоніння. Почалися вони зі Стефана. Потім Якову, брату Івана, відрубали голову мечем. Опісля почали переслідувати всіх апостолів, тому вони вимушені були покинути Єрусалим і подорожувати.

Подивімося на це з історичної точки зору. Вважається, що найбільше поширювали Євангеліє апостоли. Але історія ніде не підтверджує це. Немає ніяких документів, які би підтверджували, що апостоли були основними джерелами поширення

християнства, що вони першими понесли християнство в різні країни. Хоча деякі Церкви і знаходять якого-небудь апостола, навчаючи, ніби християнство почалося з певного місця, від певного апостола. Але історичних фактів, які би підтвердили, що, скажімо апостол Андрій дійсно подорожував по скіфських країнах, які пізніше стали слов'янськими, що він став основним засновником християнства для території, яка сьогодні називається Україною, не існує. Або що, скажімо, апостол Хома дійсно заснував християнство в Індії, як вважають індійські християни.

І навіть немає історичних даних, що Петро був єпископом Рима, що він постраждав в Римі. Та є істинно точні дані про те, що реальними поширювачами християнства були не апостоли, а прості люди. Прості діти Божі, віруючі, прості християни, яких життя гнало від міста до міста. І які, зупиняючись в місті, проповідували, розповідали, ділилися Благотою Звісткою зі своїми сусідами, знайомими, розповідали їм про Христа. І таким чином, виявляється, ширилося християнство.

Пізніше появились мандрівні проповідники. Вони переходили з церкви до церкви, допомагаючи їм ставати на ноги. Але це вже відбувалося тоді, коли в якійсь місцевості створювалася група християн. А початковими джерелами християнства були прості люди. І найдивніше те, що ніде не згадується про якісь спеціальні програми з поширення християнства, спеціальні місії, комітети. Ніхто не створював жодних організацій, а християнство стрімко ширилося. І коли в 30-му році від народження Христа було 120 людей, які збиралися в одному приміщенні в Єрусалимі, то вже через три століття християнами були 10% населення імперії.

Як це могло статися? Один з найдавніших християнських документів, що датується приблизно кінцем першого століття, наводить нам листування християн, в якому мова йде про християнську поведінку. І вони кажуть, що «від світу треба утікати». У посланнях апостола Івана також прослідковується така думка. Світ – це щось погане, вороже. Ніде не написано, що треба йти в цей світ, навпаки, треба берегти себе від світу. І при цьому підкреслюється, що ви повинні бути свідками для цього світу, тобто перебувати в такому становищі, щоб люди, бачачи вас, чуючи про вас, бачачи, що ви робите, змогли розуміти, хто стоїть за вами. Чому ви робите так?

Тому, що ви християни, і це свідчення буде найсильнішим.

Перша умова такого секрету швидкого поширення християнства в перших століттях – це надприродна сила і дія Святого Духа. Це сила істини. Тобто це дія Самого Бога. Але, крім того, в цих людей були щира віра, щира любов, співчуття до грішників. І це було сильним свідченням.

Тертуліан свідчить, що християнська благочинність змушувала язичників визнавати, що християни так люблять один одного, що готові пожертвувати життям за іншого. Ще один відомий автор – імператор-відступник Юліан, який царював, коли християнство вже стало релігією Римської імперії, і спробував відновити язичництво – аналізував, чому християнство так швидко завоювало світ і Римську імперію. І він пише: «Християнство зобов'язане своїм швидким поширенням, головним чином, благочинності і фанатично святому способу життя його віросповідників».

«Фанатично святому способу життя» – це вислів імператора, який переслідував християн. Якби сьогодні нам можна було дати таку характеристику, ми б легко завоювали світ. Тоді не треба би було вживати якихось спеціальних зусиль для того, щоб люди наверталися до Бога.

Жоден з богів Римської імперії не закликав до святості. Якби жриці тих богів, яким поклонялися в Римі, почували, що релігія повинна виконувати якісь етичні функції, закликати до моралі, вони би дуже здивувалися. Їхні боги поводитися гірше за людей.

Натомість християнський Бог насамперед закликав до святості. І ця святість створювала дуже сильний контраст із звичною тогочасною поведінкою людей в Римі. Життя людини було нічого не варте. На боях глadiatorів люди вбивали один одного просто для задоволення натовпу. Коли в театралізованому дійстві треба було когось вбити, то його вбивали по-справжньому. Тими акторами були раби, яких вбивали для задоволення, для розваг.

І ось у такій обстановці християни показували реальне святе життя. Вони допомагали один одному, що було дуже дивним для римлян. Проявляли один одному співчуття, виявляли любов один до одного, і це так сильно впливало на очевидців цього, що люди масово наверталися до Христа.

Як християнство може сьогодні зростати? Як нам потрібні методи? Звичайно, легше проаналізувати суспільство, в якому ми живемо, і подумати, як це суспільство євангелізувати найсучаснішими способами, найсучаснішими технологіями. Але набагато складніше подумати, як жити «фанатично святим життям», яке змусить людей, що оточують нас, повірити, що ми дійсно послідовники Ісуса Христа. Думаю, секрет успіху сьогодинського євангелізму полягає саме в такому простому рецепті. Нам треба жити за Словом Божим. І християнство буде ширитися аж до краю землі.

Покірність фальшива та істинна

«І став він (Озія) звертатися до Бога за днів Захарія, що розумів Божі видіння. А за днів, коли він звертався до Господа, Бог давав йому успіх. І допоміг йому Бог над филистимлянами, і над арабами, що живуть у Гур-Баалі, та над мецнітами. І давали аммонітяни данину для Озії, а ім'я його пронеслося аж туди, де йдесть до Єгипту, бо він сильно зміцнівся. А як він зміцнів, запишалося його серце аж до зіпсуття, і він спроневірився Господеві, Богові своєму. І ввійшов він до храму Господнього, щоб кадити на кадильному жертівнику. А за ним пішов священник Азарія, а з ним Господні священники, вісімдесят хоробрих мужів. І стали вони проти царя Озії та й сказали йому: Не тобі, Озіє, кадити для Господа, а священникам, синам Аароновим, посвяченим на кадіння... Вийди зо святині, бо ти спроневірився, і не за честь це буде тобі від Господа Бога! І розгнівався Озія, а в руці його була кадильниця на кадіння. А коли він розгнівався на священників, то на чолі його показалася проказа, перед священниками в Господньому домі, при кадильному жертівнику... І глянув на нього первосвященик Азарія та всі священники, аж ось він проказаний на чолі своїм! І вони поспішно вигнали його звідти, та й сам він поспішив вийти, бо вразив його Господь! І був цар Озія проказаний аж до дня своєї смерті, і сидів в особині домі проказаний, бо був вилучений від Господнього дому. А над царським домом був син його Йотам, він судив народ Краю» (2 Хр. 26:5, 7-8, 16-21).

На початку все було добре. 16-річний хлопець, нащадок Давида, потребував Господа. Він був дуже молодий, слабкий та недосвідчений, отже, шукати Господа було для нього чимсь природним, вкрай необхідним. І Бог давав йому успіх: перемогу над багатьма ворогами, мудрість у рішеннях та економічне процвітання. Він став славним та могутнім царем, і народ жив в достатку та мирі. Це була покірність, а наслідком покорі завжди є Боже благословення.

Та минав час, і Озія відчув, що має силу і владу, і можливо, подумав: «Який я, все-таки, молодець. Як Бог мене лю-

бить!». І вирішив послужити Богові, не подумавши, що це не його справа, що на те є священники...

А коли священник зробив йому зауваження, він розсердився! І як тільки розсердився – тут же прийшла кара від Господа, проказа на все життя. Озія був ізольований до самої смерті. Це була гордість, а наслідок гордості – Божа кара.

Кажуть, що більшість людей падають не під час засухи, а під час достатку. Озія під час труднощів шукав Бога і був покірним, а коли зміцнів – став зухвалим і впад.

У цьому уроку для нас: коли в нас труднощі, сміливо надіймося на Бога,

і Він допоможе. А коли придуть дні достатку, пильнуймо, щоб не загордіти та не впасти в самовільне служіння наперекір Господу.

Для молодих християн тут пастка. Відразу після покаяння вони шукають Бога, бажано Його глибше пізнати, вивчати Слово і в цьому проявляють свою залежність від Бога. А коли підостають, набираються певного досвіду, то намагаються самостійно вирішувати, як треба розуміти та досліджувати Біблію, стають експертами в служінні та піддають сумніву церковні принципи.

Зверніть увагу: коли цар Озія загордів, то він став більш релігійним! Він пішов у храм, щоб служити Богові.

Хтось думає, що горда людина віддаляється від релігії? Зовсім ні! Від Бога вона віддаляється, а до релігії наближується. Ось чому часто релігійність та щира віра в Бога – це зовсім різні речі.

Така релігійність тримає зухвалу людину у своїх тенетах, змушуючи її думати, що насправді вона покірна. Це фальшива покірність, показна.

Горда людина прагне прикрити свою гордість, тому шукає такої форми, де вона виглядатиме смиренно. Але з неї легко зняти маску. Досить зробити зауваження там, де релігійна людина проявляє надмірну ініціативу, перевищує свої повноваження. Такий підхід дає змогу виявити істинні мотиви серця. У гордого немає покорі та смирення в серці, тому природною реакцією на зауваження стають злість, самовиправ-

дання та звинувачення тих, хто його поправляє.

Коли Озія самовільно ввійшов у храм і почав проявляти релігійність всупереч постанові Божій, він отримав від священика зауваження. І що? Скорився? Ні! Він розсердився! Бог на моєму боці! Він мене благословляє, і чому б це Бог мав мене зупиняти через якихось священиків – хіба Він Сам би мені не повідомив? Я ж це роблю для Бога.

Так, він робив це для Бога, але робив заради показної релігійності, яка принесла б йому ще більшу славу. От і результат! Бога не введеш в оману. З Ним жартувати не можна. Це було самовільне служіння.

Часто сміливість та гордість плутають. У чому різниця? Сміливість – коли людина в ім'я Господа, з надією на Його підтримку, йде вперед щоб виконати Його волю (Давид). Гордість – коли людина, думаючи, що служить Богу, пробує вчинити подвиг, який має вигляд покорі та релігійності (Озія).

Ось приклад Давида: «І спитався Давид від тих людей, хто стояв з ним, говорячи: Що буде зроблене тому, хто вб'є цього филистимлянина й здійме образ з Ізраїля? Бо хто цей необрізаний филистимлянин, що так зневажає полки Живого Бога? І почув Еліяв, його найстарший брат, як він говорив до людей. І запалився Еліяв гнівом на Давида, і він сказав: Чого то зійшов ти? І на кого ти позоставив трохи тієї отари в пустині? Я знаю зарозумілість твою та порожнечу

твого серця, бо ти зійшов, щоб подивитися на війну! І він відвернувся від нього до іншого, і запитував про те саме. А народ відповів йому те саме, як перше» (1 Сам. 17:26, 28, 30).

Брати звинуватили Давида в гордості в той час, як він проявляв сміливість і надію на Господа. Сьогодні також можна помилитися, приймаючи сміливого за гордого, а гордого вважаючи смиренным. Наприклад, багато хто вважає, що бути смиренным – це означає видавати себе за недостойного і наголошувати на цьому постійно, бути таким собі супердуховним християнином. Слова тихі, очі опущені, хода спокійна, одяг скромний. Прикладом таких людей в Біблії були фарисеї. Їх поведінка та слова виглядали святими, але серця їхні були наповнені гордістю.

Справжня скромність та покірність заховані у серці, а не демонструються напоказ. Смирення – це стан душі, це внутрішня позиція.

Читаємо в Іс. 6:1: «У рік смерті царя Озії бачив я Господа, що сидів на високому та піднесеному престолі, а кінці одягу його переповнювали храм». Після смерті цього загорділого царя Озії Ісаї побачив Господа, не раніше. Символічно можна сказати, що до тих пір, поки не помре гордість, не можна побачити Господа. Допоки ми не впокоримося перед Господом, ми не зможемо спостерігати, як Він проявляє Свою славу та величність.

Візьмімо урок для себе. Прийдімо до Ісуса з покаянням і смиренням. Він Господь і найвищий Суддя! Покаймося у своїх гріхах. Визнаймо Його Господом, станьмо слугою Йому, а не сатані, який хоче довести нас до печала.

**Микола ГЛАВНИК.
Пастор.**

«І почув я голос Господа, що говорив: «Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?». А я відказав: «Ось я, пошли Ти мене!» (Іс. 6:8).
Як важливо, щоб знайшовся хтось, хто міг би сказати: «Ось я, пошли мене!» Бог шукає людей, яких Він міг би послати на якусь службу, доручити нести Своє Слово, навчати істини, боротися із лжевченнями.

Ми звикли, що все вирішує більшість. Для нас важлива масовість. Думка більшості сильно впливає на наше життя, на життя світу, вона змінює політичні системи, змушує правителів корегувати політику. За голоси виборців борються різні партії, які прагнуть прийти до влади. Кількість солдатів часто визначає результат військових дій. Важко протистояти думці колективу. Кажуть навіть, що «більшість завжди має слухність».

У багатьох це поприроджує депресивний настрій. Вони із жалем заявляють: «Що я сам можу зробити?». Однак Біблія показує, що й одна людина може зробити дуже багато.

Одинокі в Біблії

У Біблії ми можемо побачити багато однаків, які змінювали історію, впливали на хід подій і сприяли тому, щоб і в нас нині була можливість приходити до Бога за прощенням гріхів.

Ной прийняв Боже Слово про прийдешній всесвітній потоп і почав будувати ковчег. Люди, що жили поруч із ним, глузували з нього, не вірили йому. Імовірно, навіть найняті ним робітники, що займалися будівництвом судна, скептично ставилися до його справи. Однак він ішов до мети й у результаті виявився в числі восьми людей, що вижили і від яких пішли всі народи сучасного людства.

Ми можемо брати з нього приклад і так само продовжувати будівництво духовного ковчега, невтомно запрошуючи в нього душі, що потребують спасіння. І навіть якщо більшість із нашого оточення

виступатиме проти нас і віри в Христа, наша справа не залишиться без нагороди від Господа.

Авраам почув заклик Господа Бога, скорився йому, залишив багату й високорозвинену Халдею і почав служити Богові. Разом із дружиною Сарою, племінником Лотом і людьми, яких він мав, Авраам прийшов у землю ханаанську і згодом став батьком народів, духовним батьком усіх віруючих, а ще був названий другом Божим. Його приклад надихає й нас бути вірними Богові за будь-яких обставин, не боятися покладатися на Нього навіть у екстремальних ситуаціях, коли результат послуху Богові абсолютно невідомий.

Мойсей зустрів Бога біля неопаленої купини, дізнався ім'я Боже – Ягве, пішов до народу Ізраїлю й до самого фараона, став вождем Божого народу і очолив історичний вихід з Єгипту. Кожен із нас також може піти за Богом, куди б Він не повів, і стати для когось Мойсеєм, що виводить із рабства гріха, указуючи на Спасителя Ісуса Христа.

Ісус Навин був одним із двох розвідників, які не злякалися йти завойовувати ханаанську землю. Він не прислухався до думки більшості, він прислухався до думки Бога і робив свій вибір. Це йому належать загальновідомі слова: «А якщо зле в очах ваших служити Господеві, виберіть собі сьогодні, кому будете служити, чи богам, яким служили ваші батьки, що по тому боці Річки, та чи богам аморейським, що ви сидите в їхньому краї. А я та дім мій будемо служити Господеві» (Іс. Нав. 24:15). Його приклад надихнув багатьох. Від нашого вибору в складній ситуації часто також може залежати багато, і інші можуть узяти з нас приклад, якщо ми виявимо мужність і вірність Господу.

Естер опинилася в замку царя могутньої язичницької імперії. Коли прийшла загроза для народу, до якого належала й Естер, від неї одної залежав

його порятунок. У Біблії це описано так: «І сказав Мордехай відповісти Естері: «Не думай в душі своїй, що втечеш до царського дому одна з усіх юдеїв... Бо якщо справді будеш ти мовчати цього часу, то полегшення та врятування прийде для юдеїв з іншого місця, а ти та дім твого батька погинете. А хто знає, чи не на час, як оцей, досягла ти царства!» (Ест. 4:13-14). До кожного з нас може бути звернене запитання: хто знає, чи не для того ми досягли того становища, у якому перебуваємо, щоб не промовчати й зробити свій внесок у Божу справу...

Перш ніж Давид став царем, його переслідували, несправедливо пригноблювали, обмовляли, він змушений був ховатися від гоніння царя Саула. Потім у Давида були протистояння із сином. Він часто був самотнім. І його самотність виливалася у тісне спілкування з Богом. Результатом молитов і переживань стали богонатхненні псалми, на яких ми дотепер учимося спілкуватися з Богом і жити у вірі.

Ілля – найсильніший в історії Ізраїлю пророк Божий. Він здійснив багато чудес і здобув чимало перемог. Однак були часи, коли він був самотній і сильно страждав. «А він відказав: Я був дуже горливиий для Господа, Бога Саваота, бо Ізраїлеві сини покинули заповіта Твого та порозбивали жертівники твої, а пророків Твоїх повбивали мечем, і позостався я сам. І шукали вони душу мою, щоб узяти її» (1 Цар. 19:14). У хвилини розпачу він почув від Господа запевнення, що він не самотній, що є ще в народі сім тисяч вірних Господу. Нам може здаватися, що ми залишилися сам на сам зі своєю бідною і наше становище безвихідне, однак приклад Іллі показує, що праця вірних Богові служителів ніколи не марна.

Йона був посланий сповістити Ніневії про призначене для неї покарання від Господа. Його проповідь змінила життя цього міста, яке покалося й було врятоване.

Практично всі пророки Старого Завіту були одинаками, покликаними до служіння, і вони йшли й змінювали світ, при цьому іноді жертвуючи своїм життям. Але завдяки їм ми тепер маємо Боже Слово, з якого можемо вчитися свідчити людям про силу Божу.

Апостола Павла певний час не визнавали багато християн і навіть апостоли. Він не ходив з учнями Ісуса Христа під час його земного служіння і був одноосібно покликаний Господом по дорозі в Дамаск. Однак саме він започаткував багато церков по всій Римській імперії, і більшість послань Нового Завіту написав саме він.

Навіть Сам Син Божий Ісус Христос був самотнім на цій землі, хоча його часто оточували люди і з ним ходили його учні. Його часто не розуміли, релігійна влада Юдеї ненавиділа, народ хотів бачити в Ньому земного вожда. У Гетсиманському саду Він промовив до учнів: «Обгорнена сумом смертельним душа Моя! Залишіться тут і попилюйте зо Мною...» Однак вони заснули і залишили Його на самоті перед майбутніми випробуваннями. «І, вернувшись до учнів, знайшов їх, що спали, і промовив Петрові: «Отак, не змогли ви й однієї години попилювати зо Мною?» (Мт. 26:38-40). Ісус Христос, проживши на землі 33 роки, змінив історію людства так, як ніхто інший ні до, ні після Нього! І в цьому також приклад і підбадьорення для нас.

Якщо ми – одинаки

У Євангелії від Івана є момент, коли Ісус сказав Петру: «Іди за Мною!». Обернувшись Петро та й ось бачить, що за ним слідкома йде той учень, якого любив Ісус... Петро, як побачив того, говорить Ісусові: «Господи, цей же що?». Промовляє до нього Ісус: «Якщо Я схотів, щоб він позостався, аж поки прийду, що до того тобі? Ти йди за Мною!» (Ів. 21:19-22).

Такий індивідуальний заклик Христа повинен почути кожний із нас. Не будемо оглядатися на інших, самі підемо за Ісусом Христом для виконання справи, яку особисто нам доручив Господь.

Кожен із нас дуже потрібний! У кожного є свій дар від Господа. «Є різниця між дарами милості, Дух же той Самий. Є й різниця між служіннями, та Господь той же Самий. Є різниця й між діями, але Бог той же Самий, що в усіх робить усе. І кожному дається виявлення Духа на користь. Одному бо Духом дається слово мудрості, а другому слово знання тим же Духом, а іншому віра тим же Духом, а іншому дари оздоровлення тим же Духом, а іншому роблення чуд, а іншому пророкування, а іншому розпізнавання духів, а тому різні мови, а іншому виявлення мов. А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному особіно, як Він хоче» (1 Кор. 12:4-11). Апостол Петро писав про дари: «Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всіякої Божої благодаті» (1 Петр. 4:10).

Кожний із нас неповторний, цінний, потрібний, важливий і може багато. Важливо тільки, щоб ми могли й хотіли робити те, чого хоче від нас Бог, для чого Він нас створив і дав життя на цій землі. Ми повинні служити істині з ретельністю, одержуючи благословення й допомогу Божу. «Бо мусимо всі ми з'явитися перед судовим престолом Христовим, щоб кожен прийняв згідно з тим, що в тілі робив він, чи добре, чи лихе» (2 Кор. 5:10).

Не будемо ж боятися служити Богові, бо: «Коли за нас Бог, то хто проти нас?» (Рим. 8:31).

Нехай нашою молитвою буде: **«Господи і Боже мій! Дякую Тобі за Твою святість і могутність. Дякую, що очистиш кров'ю Ісуса Христа від нечестя й закликаєш жити для Тебе й служити Тобі. Ось я, Господи. Допоможи чути Тебе, щоб іти для Тебе. Пошли мене, навіть якщо мені доведеться самому йти до Твоєї мети, як ішли багато героїв віри, заохочуючи своїм прикладом інших. Прошу це в Ім'я Господа мого Ісуса Христа. Амінь».**

Ігор ОПІНКА.

Щоби врятувати дитину від віртуального світу, забезпечте їй реальний

«Моя мала ще говорити не вмів, зате Ютубом користуватися – прошу дуже», – нещодавно почула випадково на вулиці, як молодий батько розповідав друзям про комп'ютерні навички своєї доньки. А маленька племянничка моєї подруги самостійно заходить у мережу і легко вмикає собі мультики (для батьків і досі загадка, як дитині, яка ще не знає ні літер, ні цифр, постійно це вдається).

Коли дитина, ще будучи малюком, «зависає» в Інтернеті, то це може видаватися великою проблемою. Одразу ж виникає запитання, чим можна замінити такий цікавий для неї віртуальний простір? Чи є альтернатива і де її шукати? Однак коли дитині заборонити заходити в павутину, це не стане найбільш дієвим методом, оскільки вона все одно знаходитиме можливість туди зайти, якщо вже дійсно цим захоплюється. Але можна показати їй, що за межами Інтернету значно цікавіше...

Звичайно інколи батькам легше, коли дитина має комп'ютер і не заважає дивитися футбол чи готувати на кухні. Оплатити Інтернет – будь ласка, тільки би спокійніше було в хаті та іграшки не були розкидані всюди, це можна. Але якщо ви хочете бачити вашу дитину в майбутньому творчою самостійною особистістю, то маєте

поцікавитися, що саме так цікавить вашу дитину в Інтернеті.

Якщо ваш малий любить бавитися у футбол на комп'ютері чи брати участь в автомобільних змаганнях, не забувайте частіше показувати йому ці види спорту в реальному житті. Замість того, аби дарувати доньці чи племіннику на день народження «Плейстейшн», можливо, краще подумати про велосипед? Цей засіб транспорту має одну унікальну особливість: дуже швидко і надовго завойовує дитячі серця. Та ще й забирає багато часу, якого не потрібно буде витратити у світовій павутині. Або ж на прохання малюка, якщо є така можливість, подаруйте йому якусь домашню тваринку, але наголосіть, що тепер дитина за неї відповідатиме. Таким чином малеча плекатиме у собі почуття відповідальності і вже матиме якісь свої власні маленькі обов'язки. А діти інколи цим дуже пишануться.

Якщо малюк страшенно любить дивитися мультики, перегляньте разом із ним декілька серій і спробуйте намалювати щось з того, що побачили. Принесіть олівці, фломастери, фарби і малюйте, малюйте, малюйте. Домислюйте, придумуйте продовження мультика і записуйте його у письмовій формі. Можете позмагатися, хто найдостовірніше відобразить на папері персонажів із мультфільмів, тут у дитини розвиватиметься ще й уява та пам'ять.

Не забувайте про пластилін! Нещодавно я ознайомилася з прецікавою книжкою Роні Орена «Секрети пластиліну», де автор – відомий викла-

дач світового рівня з ліплення, подає майстер-класи, як легко відтворити з пластиліну різноманітних сучасних казкових персонажів. Думаю, що малюка таким дуже просто зацікавити.

Можна запропонувати дитині прочитати ту книжку, на основі якої екранізували мультфільм. Пригадуєте той діалог із фільмом «Любов приходить тихо», де мати заохотила словами дівчинку-бешкетницю навчитися читати:

– Це надто важко, і мені однаково не потрібно вчитися читати!

– Добре, не вчися!

– Ти не заперечуєш, якщо я не вчитимусь?

– Ні, якщо ти не любиш пригод...

– Читати – це не пригоди...

– Якщо ти можеш читати, ти можеш пережити будь-яку приgodу, про яку тільки мрієш. На сторінках книги ти і принцеса в замку, і найкраща лунія Заходу. На цих сторінках немає обмежень, куди тобі можна піти чи ким ти можеш бути. Ніхто не скаже, що ти занадто маленька, аби боротися з драконом, тому що все це відбувається у книзі. І нема ніякої небезпеки.

– Я думаю, не зашкодить, якщо ми ще трішки повчимося.

Приблизно таким методом варто завжди заохочувати дитину до чогось корисного. Але тут є одне правило: не змушувати, а лише заохочувати! Розкажіть, що мультфільм чи фільм не завжди має можливість передати те, що можна прочитати у книжці.

Антуан де Сент-Екзюпері сказав: «Якщо хочеш, щоб робітники збудували корабель, не наказуй їм йти в ліс та заготовляти дерево. Зроби так, щоб вони полюбили море».

І справді, якщо бажаєш, аби дитина була вільною від кіберпростору, не наказуй їй силоміць виходити з нього, а навчи полюбити життя за межами віртуального світу. І малюк, дорослішаючи, усвідомлюватиме, що Інтернет – не найважливіше, а лише додаткове джерело для натхнення. Тільки тут є ще одне неписане правило: не забувайте, що корабель, який поведе малюка у доросле життя, ви можете збудувати лише разом!

Галина АНДРУСІВ.

Комп'ютери і діти: КОЛИ СТАВИТИ МЕЖУ?

Новітні технології заповнили практично всі сфери нашого життя. Вони значно покращили побут, розширили межі спілкування, але й пришвидшили темп та динаміку нашого життя. Найболючішим питанням стало використання комп'ютера: з якого віку, скільки проводити за ним часу, доцільність у дошкільному віці тощо. Продавці та виробники з різних боків переконують батьків у тому, що діти «прожити без комп'ютерів не зможуть», закидають ринки яскравими іграшковими телефонами, міні-комп'ютерами, а дітей «грузять», у свою чергу, що вони будуть обмежені і втратять частину якогось «особливого життя».

Позитиви ранньої комп'ютеризації дітей шукати не потрібно, ця інформація сама вас знайде. А от чому за останніх 10 років дітей із вадами мовлення, які потребують логопедів перед початком шкільного навчання, збільшилось утричі, чому в дошкільному віці став з'являтися сколіоз, чому збільшується кількість дітей, не здатних зосереджуватись і запам'ятовувати потрібний обсяг інформації (проблема гіперактивності)... На ці й багато інших питань шукають відповіді небайдужі люди.

Мультик маму не замінить

Спілкуючись із мамою, мала дитина несвідомо спостерігає, як ворухаться мамині губи під час мовлення, і непомітно вчиться артикулювати букви, вимовляти слова, формувати речення та вчитись висловлюватись. Ще дитя перебіває мамин монолог власними репліками, і відразу помітно, коли якусь тему в розмові потрібно замінити. Тоді і дитина, і батьки активні. Таке спілкування не даремно називають «живим». Але воно потребує великих

зусиль. Ми так часто виправдовуємо себе втому, страшенною зайнятістю, заспокоюємо своє сумління, вмикаючи дитині «добрий» мультик. І втрачаємо дорогоцінне – час!

Раніше казки чи мультики транслювали на телебаченні у визначені години, але з повальною комп'ютеризацією їх можна дивитись безперервно. Ніхто й ніколи не може з упевненістю сказати, на чому саме акцентує свою увагу дитина, навіть у, здавалось б, безпечних і перевірених мультиках. Ось так одного разу мій трирічний син сказав до старшої сестри: «Ти балбес!». У нашій сім'ї не користуються такого роду висловами, і зрозуміло, що всі були шоковані. Щоб приховати свій шок і не акцентувати увагу на негативному, ми почали його розпитувати, хто так казав і звідки він узяв такі слова. Нашому подиву

не було меж, коли син із упевненістю сказав, що в мультику. Я готова була сперечатись з ким завгодно, що контролюю, які мультики дивиться мій син: «Капітошка», «Просто так», «Простоквашино»... Хороші, добрі мультики. І все ж, виявилось, що син мав рацію. У мультику «Простоквашино» один раз Матроскін сказав Шаріку таку фразу.

Тому з дитиною потрібно бути активним! Невже наші бабусі дозволили б розповідати казки власній дитині якійсь сторонній людині? А ми так часто навіть змісту того, що вмикаємо, не знаємо... Якщо ми

вміння грати на музичному інструменті (соло та в оркестрі), обов'язковою є гра у шахи. Тому що акустичні інструменти, класична музика, старовинні ігри дерев'яними предметами вчать концентрувати увагу. А завдання освіти, власне, і в тому полягає, щоб навчити дитину вчитись. Тоді діти, коли виростуть, не будуть інфантильно споживати чийось, кимось перероблену готову інформацію, не включаючи ні мислення, ні фантазії.

Багато з тих, хто розробляє для всього світу систему «масового тугодумства», своїх дітей відправляє у школу, де комп'ютери заборонені до 9-го класу. Головний навчальний інструмент там не високі технології, а ручка й папір, спиці для плетіння та глина. Основна освітня методика в школах для еліти – навчання через діяльність.

У таких школах у 8-му класі вивчають Ренесанс, копіюють наукові прилади XVI ст., розспівують вокальні твори цієї епохи на чотири голоси і представляють на сцені п'єсу про фізика XVII ст. Йогана Кеплера. У 9-му класі вивчають Шекспіра і ставлять виставу за твором «12-та ніч» навіть не за уривком, а повністю, причому склад учасників змінюється так, щоб кожен учень запам'ятовував декілька сотень рядків.

Ці школи вимагають від батьків обіцянки заборонити дітям дивитись будь-що по телебаченню до завершення початкової школи!

Говорімо дітям про славу Господню

Якщо говорити про біблійні принципи, які би допомогли нам виразити своє ставлення до комп'ютеризації, то на думку спадкоємців слова про те, що першу й найбільшу відповідальність за виховання дитини Бог покладає на батьків. Саме вони вкладають у дітей те, що потім діти передаватимуть своїм дітям.

«Що ми чули й пізнали, і що розповідали батьки наші нам, – того не сховаємо від їхніх синів, будемо розповідати про славу Господню аж до покоління останнього, і про силу Його та про чуда Його, які Він учинив! Він поставив засвідчення в Якові, а Закона поклав ув Ізраїлі, про які наказав був Він нашим батькам завітати про них синів їхніх, щоб знало про це покоління майбутнє, сини, що народжені будуть, – устануть і будуть розповідати своїм дітям. І покладуть на Бога надію свою, і не забудуть діл Божих, Його ж заповіді берегти будуть» (Пс. 77).

«Товариство лихе псує добрі звичаї» (1 Кор. 15:33). Залишаючи дитину наодинці з «вікном у світ», чи не штовхаємо ми її назустріч товариствам, які зіпсують добрі починання, дбайливо нами посяні?..

Інна СИМОНЧУК.

м. Сарни.

«Фен-шуй» перекладається з китайської як «вітер-вода». Це поняття з'явилося в Китаї у IX ст. для позначення руху, послідовники якого стверджують, що їхня мета – відновлення гармонійних відносин людини з собою та довкіллям.

Ще досягається налагодженням правильного руху так званої животворної енергії «ці», яка начебто пронизує все живе. Вона правильно рухатиметься, якщо будувати своє житло лише в певному місці, відповідно до вашого знаку зодіаку, розмішувати меблі відповідно до енергетичних потоків тощо. Послідовники фен-шуй стверджують, що саме від правильної циркуляції цієї енергії залежать особисте щастя людини, її взаємовідносини з іншими, кар'єрне зростання та матеріальний достаток.

У середньовічному Китаї секрети фен-шуй зберігалися в суворій таємниці. Вони були доступні лише панівній верхівці: імператорам, аристократам та багатіям. Сьогодні фен-шуй – це стиль життя багатьох азійських країн. У Китаї фен-шуй приділяється настільки велика увага, що без консультації зі спеціалістами й без урахування всіх вимог цього вчення не будуть навіть сучасні бізнес-центри та наукові лабораторії.

В останні роки захоплення фен-шуй дійшло і до пострадянських держав. Цьому сприяє масова «фен-шуйська» істерія, яка заповнила і нашу країну. Література з фен-шуй широко представлена в книжкових магазинах. В Інтернеті йому присвячені різноманітні сайти. У популярних телевізійних програмах часто дають поради консультанти з фен-шуй. У крамницях є спеціальні відділи, де можна придбати різноманітні талісмани та інші предмети, які використовують у фен-шуй.

Фен-шуй

Узагалі можна сказати, що фен-шуй сьогодні в моді. Але наскільки глибоко ті, хто ним захоплюється, розуміють природу цього явища?

Отож що таке фен-шуй? Існує легенда, згідно з якою китайський імператор У Ся, перший із трьох міфічних імператорів Китаю, проводив зі своїми підданими роботи на річці Хуанхе. В один момент із річки виповзла велетенська черепаха. Це було хорошим знаком, оскільки в ті часи вважали, що під панцирем черепах живуть боги. Коли імператор придивився, то побачив на спині черепахи правильний магійний квадрат, утворений лініями панцира. Сума чисел у кожному із вертикальних, горизонтальних рядів та діагоналей дорівнювала 15.

Роздуми над лініями на панцирі привели до створення знаменитої «Книги перемін» – Іцзин, китайської астрології, нумерології та основ китайської філософії. Саме на цьому фундаменті побудований і класичний фен-шуй.

Фен-шуй – це один із напрямків китайської даоської релігійної традиції. У буквальному перекладі «дао» означає «шлях». Не дорогу чи напрямок руху, а саме життєвий шлях, місце людини в житті, її долю, зв'язок із довкіллям. Поняття «дао» в чомусь схоже з індійською «кармою».

Напевно, ви бачили круг, у який вписані дві фігури, схожі на дві коми. Одна з них, «янь», чорна з білою крапкою, а друга, «їнь», – біла з чорною крапкою. Символ «їнь-янь» – це даоський символ всесвіту, знак рівноваги, взаємного доповнення й проникнення.

Даоси вірять у існування енергії «ці», яка поширюється скрізь. «Ці» людини – це дух, який керує її діяльністю. Над-

мір чи недостатність «ці» в тілі визначає здоров'я та життєдіяльність людини. У даосизмі матерія та дух єдиносущі, вони існували завжди й не знали Творця. Даоси прагнуть злитися з «ці» і так отримати безсмертя. Слід зауважити, що даосизм вчить не управляти природою, а скоріше, віддавати себе їй. Мета – не змінити світ, а злитися з ним. Звідки даоси дізналися про «ці»? Через медитації в результаті містичних просвітлень.

У сучасному Китаї лікування за допомогою «ці» давно отримало офіційне визнання й широко застосовується. Поняття «ці» лягло в основу багатьох систем оздоровлення, не обходяться без нього й бойові мистецтва.

У фен-шуй «ці» займає одне з головних місць серед джерел гармонії й засобів її досягнення. У книгах з фен-шуй можна зустріти фрази не тільки про рух «ці», але й про приманювання та відлякування, ніби про живу сутність або про якогось духа. Таким чином, теоретична база фен-шуй ґрунтується на релігійній доктрині даосизму. Чи має це щось спільне з християнством? Однозначно ні! Для цього достатньо порівняти їх вівчення.

Християнство монотеїстичне, даосизм – пантеїстичний.

Християнство сповідує Бога-Творця, у даосизмі Бога взагалі немає.

Для даоса космос є Бог і Бог є космос. Ідея створення світу з нічого, яку сповідує християнство, також заперечується у даосизмі.

У даосизмі немає ідеї безсмертної душі, як у християнстві.

Даос сприймає світ як неперервний процес переткання одних форм енергії «ці» в інші. Цей процес вічний і безособовий.

За висловом Ліліан Ту, популярного гурту сучасного фен-шуй, «найкращим підходом у використанні фен-шуй є розвиток істинного благоговіння перед енергіями Землі й перед самою Матір'ю-Землею». А християнин благоговіє лише перед Богом, а землю береже.

Викликають сумнів і головні цілі фен-шуй, які з погляду християнського вівчення можна класифікувати просто як користололюбство! Християнство не проти матеріального благополуччя, але не ставить його собі за мету. Християнин шукає

перш за все Царства Небесного: «Як ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить? Або що дасть людина взамін за душу свою?» (Мт. 16:26). А ідея всепоглинаючої зосередженості на досягненні багатства, яке досягається за допомогою фен-шуй, християнству просто ворожа. У фен-шуй використовуються медитативні практики, елементи шаманства, які повністю несумісні з християнством.

А тим, хто цікавиться ним та дотримується всіх порад, можна адресувати слова зі Святого Письма: «Цурайся нечистих та бабських байок, а вправляйся в благочесті» (1 Тим. 4:7).

Друзі, будьте пильні! Перш ніж зануритися в нове модне вчення, подумайте, чим ви збираєтесь займатись, кому починаєте служити.

Ще можна зрозуміти, коли фен-шуй цікавляться невірні люди, адже людина завжди прагне до загадкового й таємничого. Але дуже сумно, коли бачиш, як люди поєднують християнство і фен-шуй.

І як все легко й просто! Не треба працювати над собою: каятися у гріхах і молитися, постити і причащатися, виконувати Божі заповіді. Треба просто повісити на стіні картинку з відповідними символами, розмістити в «правильних» місцях фонтанчики, фігурки тварин, божка, свічки, повірити у все це й чекати, коли на тебе звалиться з небес удача і багатство, сім'я зміцніє, а стосунки з дітьми налагодяться.

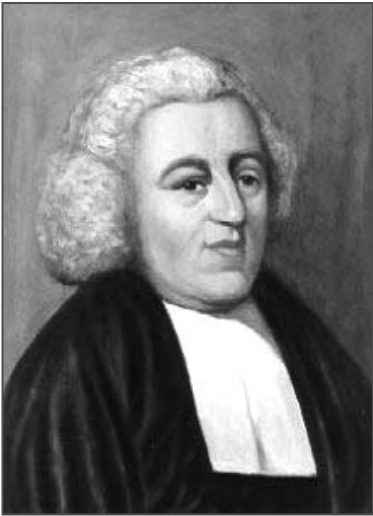
Друзі, навчіться розпізнавати хитрощі лукавого. Бережіть чистоту душі та здоровий глузд. Подумайте, який зворотний бік медалі під назвою фен-шуй. Згадайте слова Ісуса Христа: «Ніхто двом панам служити не може, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматися одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні» (Мт. 6:24).

Наталія ЗАЙЧУК.

Работорговець, який пізнав Божу любов

Якось я мав розмову із одним своїм знайомим. У того задзвонив мобільний телефон, і він, перепросивши, узяв слухавку. А я здивовано зауважив, що мелодію, яка стояла у нього на дзвінку, була всесвітньо відома пісня «О благодать». Здивування моє було викликано тим, що мій товариш далекий від релігії. Коли він завершив розмову, я запитав, чи знає він, що за мелодія у нього стоїть на телефоні. Він відповів, що новомодних дзвінків не любить, а в розділі класики у нього було всього лише дві – якийсь класичний твір і ця проста мелодія. Тож він її і обрав.

Після нашої розмови, крокуючи далі, я подумав – якщо ж сильною і, водночас, міжкультурною повинна бути пісня, щоб потрапити в число світових класичних творів. Який вплив вона повинна мати на людей, щоб її, незважаючи на навалу різноманітних музичних творів, пам'ятали досі. А це – як мало людей знають реальну історію не лише її виникнення, а й життя її автора – колишнього розбишаки і богозневажника, морського шибайголови і работорговця, а пізніше – відомого проповідника і духовного діяча Джона Ньютона.

Джон Ньютон народився 24 липня 1725 року в Велінгу поблизу Лондона. Його мати померла, коли йому було лише сім років, проте встигла прищепити синові певні біблійні істини. Та після смерті матері батько мав на хлопця свої плани: капітан невеликої флотилії, він хотів виховати із Джона справжнього морського вовка. Тому одразу ж відправив сина навчатися в інтернат.

У 11 років Джона влаштували спочатку на одне із суден, що плавало по Середземному морі. А пізніше він перейшов на корабель, що курсував між Африкою, Америкою та Старим Світом і займався работоргівлею. Там він почав вчитися «справжнього життя». Погані звички, жаргонні слова, вульгарна поведінка – ось що почав переймати юнак від своїх колег. І хоча наодиноці зі своєю совістю йому було соромно за свою поведінку, повертаючись на корабель, він знову ставав колишнім. Чим більше він виходив у море, тим менше мучили його докори сумління.

У 15 років життя Джона змінилось. Він почав багато молитися, постив двічі на тиждень. Така поведінка була спричинена одним випадком із його життя: домовившись із друзями відвідати військовий корабель, він зацікавився на човен, що доставляв усю компанію на корабель. І ось, стоячи на березі, він із жахом побачив, як човен перекинувся і всі люди, що були в ньому, потонули. Це нагадало йому, що його життя плінне, і нагадало слова повчання, які змалечку йому закладала мати. Він із жахом зрозумів, що може в будь-який момент стати перед Богом і відповідати за своє розгульне життя.

Батько, не розуміючи сина, вирішив діяти кардинально і записав його в далеке плавання. Проте Джон зацікавився на корабель. (Саме тоді він закохався у

Мері Кетлер, і три дні відпустки перетворилися на три тижні). Гніву батька не було меж. Але дуже скоро Джон завербувався на військовий корабель «Харіджа», що виходив у море на боротьбу із французьким флотом. Це дало надію батькові на те, що в армії зможуть приборкати його сина.

Але і там він регулярно отримував покарання за порушення статуту, постійні запізнення і ганебну поведінку. Перебуваючи у Плімуті, Джон дізнався, що його батько за 20 миль від порту. І, скориставшись моментом, утік до батька. Відтак став ще й дезертиром.

Після принизливого покарання за дезертирство Джон став поводитися ще гірше. Він набув слави непокірного, ненадійного і конфліктного чоловіка. Не раз отримував зауваження за лихослів'я, хоча це стимулювало його лишень вигадувати нові нецензурні вислови. Йому давали найважчу роботу, морили голодом. Таке ставлення пригнічувало Джона. І тому він, дізнавшись про набір команди на корабель, що плыв до С'єрра-Леоне, сам попросився про перевід. Його з радістю відпустили. Пізніше він напише: «З того часу я став повністю зіпсутим. Я не лише сам грішив, але і вводив у гріх інших людей».

У 23 роки Джон став капітаном корабля, що перевозив рабів. Цим він займався аж до 1749 р., коли на кораблі спалахнула епідемія пропасниці. Похворіли всі: раби, команда і навіть сам капітан. Але, з милості Божої, Джон видужав. Та це не вплинуло на його поведінку. Стосунки із власником корабля були дуже напруженими, адже той не довіряв Джонові, знаючи його характер.

Та Бог зробив так, що його і ще одного молодика, який працював разом із Джоном, забрали на корабель «Грейхаунд», що перебував у тих широтах. Молодий Ньютон був на кораблі як пасажир, що дало йому змогу зануритися у «веселе» життя із головою. І повторилась колишня ситуація: безбожна поведінка молодика сприяла побудові муру відчуження і недовіри між ним і командою. Його позаочі почали називати «Йоною», тобто людиною, що приносить нещастя кораблю, на якому він перебуває. І нещастя не забарилася.

Корабель, виконавши всі свої операції біля берегів Африки, вирушив у Англію. Судно було старе, а шлях додому – сім тисяч кілометрів. У північній Атлантиці їх захопив шторм нечуваної сили. Корабель тріщав по швах, його заливали велетенські хвилі. Саме тоді Ньютон із жахом зрозумів, що може стати перед Богом, Якого висміював. На його очах велетенська хвиля змила за борт матроса, який за наказом капітана щойно став на його місце. Вперше в житті Джон звернувся до Бога, прохаючи про Його милість і прощення. Перебуваючи в центрі страшної стихії, він схилився в молитві перед Богом і, немов блудний син, знайшов прощення в Небесного Отця.

Шторм лишився позаду і, латаючи розтрощений бік корабля і постійно відкачуючи воду, вцілілі матроси попливли далі. Без їжі та води вони зуміли добратися до Ірландії. На берег зійшла уже зовсім нова людина. Він відчував себе Савлом із Тарсу, якого Господь перетворив з богоборця на апостола Церкви.

Від того часу життя Джона Ньютона змінилось. Він став палким прихильником боротьби із работоргівлею і натхненником Вільяма Вільберфорса в його кампанії проти рабства.

У 1758 р., зважаючи на його благочестиве життя і проповідницьку діяльність, йому запропонували посаду архієпископа Йоркського, від якої Джон відмовився. А в 1764 р. став спочатку куратором, а потім простим англіканським священиком у невеликому містечку Олні. Саме там і народилась всесвітньо відома пісня «О, благодать».

Ця пісня автобіографічна і описує шлях грішної людини до Бога і те, що може зробити любов Бога із кам'яним серцем. Ця проста і натхненна пісня стала улюбленою для мільйонів християн у всьому світі.

Протягом життя Ньютон у співавторстві із другом-поетом Вільямом Купером написав близько 348 гімнів англійською мовою. У них оспівувалась віра в Бога, жертва Христа і спасаюча милість Бога до грішників. Усі псалми були зібрані у збірку «Гімни Олні», видану в 1779 р. Багато із них і сьогодні співають по церквах усього світу, і ніхто навіть не здогадується, хто автор цих чудових рядків.

Служіння Ньютона було надзвичайно успішним, і громада за кілька років зростала у декілька разів. Джон піклувався про людей і не боявся визнавати свої колишні гріхи. Він відкрив одну із перших недільних шкіл в Англії. Таким чином, люди реально бачили спасаючу силу Божу у житті свого священика.

У церкві Олні Джон Ньютон ніс служіння 16 років, після чого його запросили бути священиком у Лондоні. Уже в столиці він прославився як чудовий проповідник, реформатор і письменник. Саме там він налагодив дружні й довірливі стосунки з багатьма впливовими людьми того часу, що дало йому змогу бути дотичним до вирішення всіх важливих суспільних подій того часу.

У віці 82 років, 21 грудня 1807 р., він відійшов у Царство Того, Хто змінив великого грішника Своєю благодаттю. Кому він повністю присвятив залишок свого життя, Кого оспівував у всіх своїх гімнах.

На його могильному камені вирізьблена епітафія: «Колись безбожник і гульвіса, раб рабів у Африці, який по великій милості Господа і Спасителя Ісуса Христа збережений, відновлений, прощений і визнаний гідним проповідувати ту віру, яку він так довго намагався зруйнувати».

**О благодате! Ти спасла Мене від тисяч бід:
Був мертвим – Бог життя послав,
Сліпим був – бачу світ.**

**Ти перш вселила в серце страх,
Затим спокій дала;
Скорботу вилив я в сльозах,
Твій мир смерть подолав.**

**Я стільки горя пережив,
Незгод і чорних днів,
Та знав – зі мною Ти завжди,
Ведеш в Отцівський дім.**

**Словам Господнім вірю я,
Моя вся сила в них,
Він вірний щит, душа моя
На всіх шляхах моїх.**

**Як плоть стихне гомін вже,
Прийде борні кінець,
Мене в небеснім домі жде
І радість, і вінець.**

**Минуть ще тисячі років,
Забудемо про смерть,
А Богу будемо співать,
Як в той найперший день.**

Як учився Вчитель

30 років життя Ісуса описані в 13 біблійних віршах:

– з народження до 12 років – один вірш, Лк. 2:40;

– подія в 12 років – 11 віршів, Лк. 2:41–51;

– з 12 до 30 років – один вірш, Лк. 2:52.

Основне розуміння життя й освіти Ісуса як Людина отримав до 12 років, тому розглянемо відповідний біблійний вірш: «А Дитина росла та зміцнялася духом, набираючись мудрості. І благодать Божа на Ній пробувала» (Лк. 2:40).

«Дитина росла». Ці слова описують період від немовляти до свідомого 12-річного підлітка. Перш за все, Ісус працював у своїй сім'ї. Він був найстаршим сином у батьків, що мали ще щонайменше шестеро інших дітей (Мт. 13:54–56). Можна припустити, що частина навантаження у роботі лягала на Його плечі, що, допомагаючи матері, і Він проводив безсонні ночі. Тому в служінні Ісус був фізично витривалим і здатним так часто молитися вночі.

Він працював також у майстерні Йосипа. Усі люди з Його села знали, що Він – «син теслі». До 12 років Ісус вивчав ремесло батька більш теоретично, згодом, у зрілому віці, самостійно працював теслю (Мр. 6:3).

Фізична праця загартувала Ісуса, дала силу нести хрест, бути при свідомості і не померти на хресті передчасно. Він Своє життя віддав Сам, а не помер від знесилення.

Ісус набиралася фізичної сили в гірській місцевості Галилеї. Назарет стояв на вершині гори, тому будь-яка мандрівка була пов'язана з фізичним навантаженням, а цю дорогу Ісус проходив тисячі разів (Лк. 4:29). Це було підготовкою до служіння, яке Ісус звершував, подорожуючи містами й селами.

«Дитина... зміцнялася духом». Це духовне становлення людської природи Ісуса. Він навчився послуху Богові (Євр. 5:8) на основі того, що вистраждав під час духовного зростання. У дитинстві, юначих роках людська природа Ісуса піддавалася спокусам, як і в інших дітей (Євр. 4:15). Та Він жодного разу не згрішив, ставши у Свої 12 років прикладом у поведінці. Це дало Йому змогу прийняти повну Божу волю в Гетсиманії.

У 12 років Ісус залишився у храмі, і батьки цього не помітили не тому, що були безвідповідальними. За останні 12 років, на відміну від інших дітей, Ісус жодного разу не був там, де Йому не належало бути. Більше того, Він завжди був там, де Його батьки очікували бачити. Вирушаючи в дорогу, ні Йосип, ні Марія не гадали, що Він перебуває не там, де мав би бути за їхньою логікою і розумінням. Він не виходить з-під їхнього контролю, але лише дає зрозуміти, що Його Небесний Отець очікував від Нього, аби Він був саме у храмі — «в тому, що належить Моєму Отцеві».

«Дитина росла... набираючись мудрості». Ісус, прийнявши людське тіло, «... умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини...» (Фил. 2:7).

Ісус у тілі був у всьому подібним до людини, маючи потребу вивчати життя, як і всі люди. «Умалив» (грецьке «кепао») означає, що Ісус добровільно відмовився від самостійного використання деяких божественних атрибутів, якими Він відвічно володів до втілення та знову надбав після вознесіння. Тому коли Він був Дитиною, у Його обов'язки входило вивчати дисципліни, що викладалися у синагозі – школі того часу.

З Писання відомо, що Ісус, перебуваючи в тілі, вивчив принаймні три мови. Розмовною у Його місцевості вважалася арамейська («Таліта кумі», Мр. 5:41; «Елої, Елої, – лама савахтані», Мр. 15:34). Ісус знав її, як і єврейську, яку вивчав у синагозі. Згодом у тій же синагозі Він привселюдно єврейською прочитав з сувою пророка Ісаї пророцтво про Себе, за що був вигнаний з рідного міста (Лк. 4). Третьою мовою була грецька, яку знали також і більшість учнів Ісуса. Пилат, намісник Риму, мав розмову з Ісусом перед розп'яттям, та Господь не потребував послуг перекладача.

«І благодать Божа на Ній пробувала». У всьому, що у Своїй школі життя до 12 років вивчав Ісус, Бог мав задоволення. Отець був задоволений усіма іспитами, які Ісус складав!

У 12 років Ісус був повністю готовим і зрілим, щоб досягнути й прийняти повну й досконалу волю Небесного Отця.

Ісус пізнав, що означає бути простим трудівником, що означає заробляти на життя. Щоб бути здатним допомогти людям, Ісус пізнав, як живе людина. Він не прийшов у світ, щоб жити за чужий рахунок. Він прожив повноцінне людське життя, щоб співчувати людям.

Є така історія про французьку королеву Марію Антуанетту. У країні назрівала революція. Люди помирали з голоду, народ бунтував, і королева запитала, чому так сталося. Їй відповіли, що у них зовсім немає хліба.

– Якщо у них немає хліба, то нехай поки що їдять тістечка, – порадила королева.

Вона й гадки не мала про реалії життя.

Ісус жив, навчався і працював у Назареті протягом 30 років, про які Писання нам не розповідає. Він з ревністю виконував другорядне завдання перед тим, як здійснити Своє головне призначення.

Віталій ГРЕБЕНЮК.

Для людини чомусь характерно думати, що всі смертні, окрім неї! Проте одна незвичайна і водночас загадкова особистість виявила мудрість в цьому питанні — у питанні смерті. Судячи з її слів, вона, очевидно, серйозно обдумала питання свого кінця і ось до якого висновку дійшла: «Хай душа моя вмере смертю праведних, і кінець мій хай буде такий, як його!».

Воістину, кращого й не побажаєш. Бо яка страшна смерть людини, яка не знає Бога!

Хто ж сказав такі мудрі слова? Пророк на ймення Валаам. З цією загадковою, таємничою особою ми вперше зустрічаємось наприкінці Книги Чисел.

Як померти праведним?

Особі Валаама присвячені кілька розділів цієї книги. Він також кілька раз згаданий в Новому Заповіті. Валаам не походив з народу Ізраїлю, він був вихідцем з якогось поганського народу: «... послав він послів до Валаама, Беорового сина, до Петору, що над Річкою» (4 М. 22-5). Ось все, що сказано про його походження. Валаам був одним із тих поган, котрий, почувши про народ Ізраїлю і Бога, якому той служить, повірив Богу Істинному.

Минуло майже 40 років блукання Ізраїлю по пустині, коли напередодні переходу через ріку Йордан у землю обітовану народ спинився на території Моава. Почувши про перемоги народу над ворогами, Балак, цар моавський, дуже злякався. «Як справитися з цією навалюю?» — думав він. І вирішив, що тільки одним способом можна нейтралізувати потенційного ворога — прокляттям!

Далі розігрується наступна сцена: по'являється пророк на ймення Валаам. До нього прийшли посланці моавського царя і передали його прохання: «А тепер ходи ж, прокляни мені цей народ, бо він міцніший за мене. Може, я потраплю вдарити його і вижену його з краю, бо знаю, що кого ти поблагословиш, той благословенний, а кого проклянеш, — проклятий» (4 М. 22:6).

Що ж робить Валаам? Пояснює, що не можна проклинати народ, котрого благословив Бог? Ні, хоча він добре знає, що повинен був дати саме таку відповідь. Натомість ось що він відказав посланцям царя: «Ночуйте тут цієї ночі, і я перекажу вам слово, як Господь промовлятиме до мене».

Очевидно, він надіявся, що зможе змінити наміри Божі. Цієї ж ночі Бог явився до Валаама і сказав: «Не підеш ти з ними, не проклянеш того народу, бо благословенний він!». Огидна перед Богом кожна молитва, в якій висловлюється бажання зробити щось проти волі Божої. Але Бог милостивий до Валаама. Він повторив йому Свою волю.

Валаам добре розумів Слово Господнє, однак серце пророка не було віддане Богові. Коли посли повернулися до царя з негативною відповіддю, Балак вирішив послати до пророка знатну делегацію, «вельмож, більших і поважніших від тих» (4 М. 22:15). І ось що відповів Валаам вельможам: «Якщо Балак дасть мені повний свій дім срібла та золота, то й тоді я не зможу переступити наказу Господа, Бога мого, щоб зробити річ малу чи річ велику».

Який жаль прихований в цій відповіді Валаама! Жаль через те, що він не може скористатися пропозицією царя і тою щедрою платою, яку Балак обіцяв за прокляття народу Божого. Про цей жаль ми можемо зробити висновок з його наступних слів: «А тепер посидьте й ви тут цієї ночі, а я пізнаю, що ще Господь буде говорити мені». Він все ще надіявся, що Господь щось додасть до того, що вже сказав раніше. Валаам вирішив поторгуватися з Богом!

Про цей огидний гріх — додавати чи від'їмати від Слова, яке сказав Бог, ми маємо постійне Боже попередження на сторінках Біблії. «Коли хто до цього (тобто до Слова Божого) додасть що, то накладе на нього Бог кару, яка написана в книзі оцій». А коли хто що відіє від слів книги пророцтва, то відіє Бог частку його від дерева життя і від міста святого, що написане в книзі оцій» (Об. 22:18-19).

Але як пояснити відповідь Бога на другу спробу пророка? Тут Бог наче змінює слово Своє і говорить Валааму: «Якщо ці люди прийшли покликати тебе, — устань, іди з ними. Але тільки те, що Я промовлятиму

до тебе, — те ти зробиш». Спочатку Бог заборонив, а тепер дозволяє? Отже, Валаам зміг все ж схилити Бога на свій бік?

Звичайно, ні! Бог дозволив Валааму йти не тому, що змінилися наміри Божі. Написано: «... пізнавши Бога, не прославляли Його, як Бога, і не дякували, але зникли своїми думками, й запаморочилося нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрими, вони потуманіли... Тому то й видав їх Бог...» (Рим. 1:21-24).

Як страшно, коли Бог видає людину на «розум перевернутий», і людина стає рабом своїх пожадливістей. Про це читаємо на останній сторінці Біблії: «Неправедний — нехай чинить неправду ще, і поганий — нехай ще опоганюється...» Впертість і безумство пророка призвели до того, що Бог дозволив йому йти своєю згубною дорогою. А що може бути страшнішим, ніж йти своєю грішною дорогою?

Є межа, коли серце людське стає до того запеклим, що більше не чує голосу Божого. Слово Боже постійно закликає: «Сьогодні, коли Його голос почуєте, не робіть затверділими ваших сердець...» І ще: «Дивіться, щоб хто не зостався без Божої благодаті, щоб «не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою...» немов той Ісав, що своє перворідство віддав за поживу саму. Бо знайте ви, що й після, як схотів він успадкувати благословення, відкинутий був... Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє. Бо він не повтікали вони, що зреклись того, хто звів на землю, то тим більше ми, якщо зрікаємось Того, Хто з неба звиває» (Євр. 12:15-16, 25).

Як не дивно, Бог дає впертому пророку ще одне попередження: «І запалився гнів Божий, що він іде. І став Ангел Господній на дорозі за перешкоду йому...»

Бог змусив ослицю заговорити людською мовою, але й це не допомогло. Тоді Ангел Господній говорить пророку: «Ось я вийшов за перешкоду, бо ця дорога погубельна передо мною». Як же відповів Валаам Ангелу? «Я згрішив». І якби він на цьому зупинився, можна було б подумати, що він справді покався. Але Валаам додав: «Я згрішив, бо не знав, що ти стоїш на дорозі навпроти мене. А тепер, якщо це зле в очах твоїх, то я вернуся собі». Ні, це не каяття! Справжнє каяття не супроводжується обмовками і поясненнями. Ніяких «я не знав» і «якщо це зле в очах твоїх». Валаам чудово знав Слово Господнє, і тому йому не потрібно було додавати «якщо це зле в очах твоїх». «Господи, будь милостивий до мене, грішного!» — ось молитва грішника, що кається! Повне визнання вини, без будь-яких «якщо». Але пророк пішов своєю дорогою, і ця дорога привела його до погібелі.

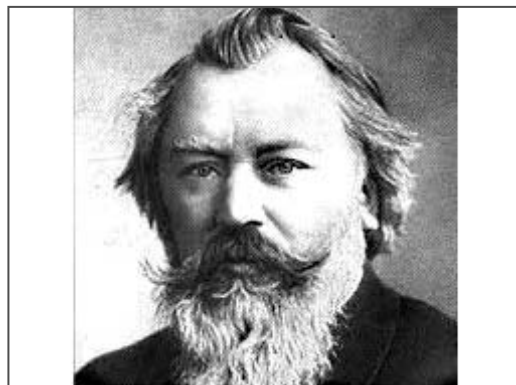
І ось що говорить про Валаама апостол Петро, порівнюючи тих, хто пішов своєю дорогою, з цим пророком: «Вони покинули просту дорогу та й заблудили, і пішли слідом за Валаамом Беоровим, що полюбив нагороду несправедливості» (2 Петр. 2:15). Що ж погубило пророка? Останнє, що ми читаємо про Валаама, що він загинув від меча. Але його доля у вічності — озеро вогняне.

Так, це «страшна річ — упасти в руки Бога Живого!» (Євр. 10:31). Бо ні знання про Бога, ні знання Слова Божого, ні духовні дари і навіть найвищі бажання, як, наприклад, бажання померти смертю праведника, не можуть забезпечити спасіння душі людської. Усе це мав пророк Валаам, однак загинув у вічному морозі. Один невисповіданий гріх, який Валаам леляв у своєму серці, погубив його навіки.

Веделі – історія надірваного нерва...

Питання несправедливих звинувачень, непорозуміння і заангажованості завжди виникали в історії людства. Правда і кривда, велич дарованого Богом таланту й бездушність суспільства часто йдуть поряд.

Яскравим прикладом цього може слугувати життя видатного українського композитора, виконавця і диригента **Артемія Веделя**, творчість якого тривалий час була занедбана, незрозуміла й навіть заборонена в Російській імперії.

Народився Артемій Веделі навесні 1767 року в Києві, у сім'ї київських міщан Лук'яна Власовича та Олени Григорівни Ведельських. У 11 років він почав навчатися в Києво-Могилянській академії, де здобув філософську й музичну освіту, провчившись 11 років. Саме там відкрився його музичний талант. За красивий голос його прийняли в академічний хор, де він став солістом, скрипалем. А в старших класах сам диригував студентським хором і оркестром. Власне, за гру на скрипці товариші прозвали його Веделем (так називали один із видів старовинного струнного інструмента — попередника сучасної скрипки).

В. Аскочевський писав: «Веделі був поставний вродливий юнак з очима, що випромінювали світло. Вдачею тихий, лагідний, привітний, але над усе віддавав перевагу усамотненню... Молитва не сходилла з його вуст. Хоч би що він робив, хоч би куди йшов, завжди стиха промовляв Псалтир, який знав напам'ять, і часто заливався сльозами, декламуючи на розспів пісні царя-псаломспівця... У розмовах був стриманий, більше мовчав і завжди був задумливий».

1788 р. Веделя та ще двох талановитих юнаків відправили до Москви. І до 1790 р. Веделі керує капелами генерал-губернатора П. Єропкина. Талант молодого диригента й композитора високо цінують у столиці. Твори Веделя стають відомими, виконувати їх вважають за честь, за них платять великі гроші, виступи проходять з незмірим успіхом, найвища знать наперебій запрошує славнозвісного майстра-красеня на гостину. Перед митцем відкривається блискуча кар'єра, але він... залишає Москву й повертається «у провінцію» — на Батьківщину. І ніколи не шкодує про це.

Приїхавши додому, Веделі веде активне музичне життя. Уже через рік він очолює хор Києво-Могилянської академії. І саме цей період стає найбільш плідним у житті композитора. Він створює шість концертів, багато виступає зі своїми творами.

Унікальність Веделя полягає в тому, що він чи не єдиний геніальний композитор, який не написав жодного світського твору. Він жив молитвою, пламеніючи любов'ю до Бога, бажачи якнайбільше відобразити у творах образ Того, до Кого був звернений усією душею, Кому служив усім життям.

Генерал Леванідов, якого призначили генерал-губернатором Харківського намісництва, високо цінував талант Веделя, тому запросив його переїхати з ним до Харкова. Там губернатор забезпечив блискучу військову кар'єру для митця. За короткий час Артемій стає

старшим ад'ютантом генерала.

Великий композитор ніколи не пишався своїм винятковим талантом. Власне, й не вважав його своїм, називаючи всі людські здобутки та здібності Божим багатством, довіреним задля примноження, задля служіння Богу і ближнім. «І якщо даром отримали, — пише Веделі у листі до свого учня Турчанинова, — маємо даром іншим давати, аби не стати невіддячним рабом, що заховав свій талант у землю. Інакше на нас чекає небезпека вічного покарання».

1797 року імператор Павло I розформовує корпус Леванідова, а генерала відправляє у відставку. Починається період репресій української культури: забороняють виконувати церковні твори українською мовою, розформовують багато хорів, чимало українських митців стають неугідними престолу і навіть небезпечними.

Такі ставлення до культури рідного народу надзвичайно впливає на композитора. Відмовившись від усіх атестатів і посад, роздавши своє майно й бібліотеку, композитор переїздить наприкінці 1798 р. в Київ, у будинок батьків. Там веде усамотнений, скромний спосіб життя. Неможливість творити і бути задіяним дуже гнітить Артемія. Іноді йому здається, що Бог відвернувся від нього. Проте саме тоді він пише надзвичайно красиві піснеспіви. Це були концерти на слова 85-го і 119-го псалмів. Головний лейтмотив цих творів: «Господи, визволи душу мою... Зглянься на мене і помилуй мене; дай силу слугі Твоєму, спаси сина раби Твоєї».

Несправедливість, яку він бачить на той момент в Україні, змушує його звернутися до 136-го псалма «На ріках вавилонських» (13-й і 21-й концерти). Варто нагадати, що цей псалом-плач був написаний єврейським народом у вавилонській неволі як молитва до Бога щодо несправедливого ставлення халдеїв до полонених. І в цих творах сам митець оплакує своє життя й висловлює бажання скоріше прийти до Небесного Отця. Проте звучить і інший підтекст: оплакування долі рідного народу, який, довідавшись про злиднів, змушують співати «чужих пісень».

Саме ці обставини спонукають композитора ще більше шукати втіхи в Господі. Веделі нікого не звинувачував, він лише виливав перед Господом біль свого серця. Молитва й читання Слова Божого були невід'ємною частиною життя Веделя. Незважаючи на свої колишні заслуги й титули, він веде просте й скромне життя, стаючи для багатьох людей прикладом лагідності й покори.

Веделі вважав, що «Бог не в церкві, а в серці». Під іншим іменем він починає мандрувати містами

і селами України. Через кілька місяців Веделя заарештовують, начебто «за бродяжництво», а потім звинувачують у злочині проти царської особи. А події розвивалися так: у травні 1799 р. в одній з учительських кімнат Києво-Могилянської академії знайшли книгу про святих угодників «Служба преподобному отцеві нашому Нилу», на чистих аркушах якої було написано «багато нісенітниць» політичного характеру, про те, що, мовляв, Павло I убив свою матір Катерину II, а самого Павла теж буде вбито. Крамольну книжку віднесли митрополитові. Той доповів київському губернаторові.

Дуже швидко «знайшовся» винуватець і «автор» цих рядків: на підставі лише схожості почерків підозра впала на Веделя. Так виникла політична справа № 12. Оскільки в Києві ніхто не був уповноважений вирішувати політичні питання, справу відправили до Петербурга.

Звідти негайно прийшла відповідь. Без жодного доказу злочинцем було названо «сумасшедшого» капітана Веделя. Дев'ять років провів композитор у домі для душевнохворих. Та навіть перебуваючи в нелюдських умовах божевільні, Веделі не втратив лагідності, світлого смирення й любові до ближніх.

Веделя було звільнено лише за кілька днів до смерті, у 1806 р. У батьківському домі він здивував усіх тихою передсмертною бесідою про те, що ми повинні бути «лагідними, смиренними, не самовпевненими, благочестивими й особливо щедрими в любові до ближніх».

Так відійшов до Господа той, хто увесь свій талант присвятив оспівуванню величчю, чистоті, святості й любові Творця. Похорон був велелюдним і урочистим. Весь Київ прийшов прощатися. Поховали Веделя на Щекавицькому кладовищі. Нині воно повністю знищене, і невідомо, де була могила Артемія Веделя.

Чинівники Російської імперії хотіли, щоб ім'я Веделя було стерте із пам'яті людської. Саме тому перша стисла біографія Веделя вийшла лише через півстоліття після його смерті, а заборона видавати й виконувати твори трималася аж до початку XX ст.

Проте безсмертні піснеспіви (зокрема, Многоліття, «Христос воскрес!», «Від сходу сонця», «Покання отверзи ми двері») й донині співають як в Україні, так і в Росії. Хорові твори композитора спрямовують до думки по те, що пізнання вічної істини, сенсу людського буття заховане у навершенні до Бога — єдиного Джерела життя і світла, що єдиний вихід із безодні гріха — це покаяння перед Всемогутнім Переможцем гріха і смерті.

Він міг би бути моїм дідусем, але я з ним на «ти». По-перше, тому, що це друг, по-друге, тому, що в них, американців, так прийнято, а по-третє, тому, що на дідуса він ну аж ніяк не подібен.

ДРУГ

Правда, коли сідає за комп'ютер і зосереджується, аналізуючи прожитий день, то стає схожим на професора. Але побачили б ви, як він грає у футбол, плескається в басейні або кидає сніжки! Річ у тім, що мій друг — це не лише мій друг, але й друг десятків українських дітей, які з різних причин живуть і навчаються в школах-інтернатах Рівненської області.

Для того, щоб допомогти таким дітям, і приїздить Джон Віттемор зі США в Україну. Останні сім років — чотири рази на рік! Йому важко розмовляти українською, але він пам'ятає десятки імен та історій життя українських хлопців, про яких турбується.

Це особлива людина. Коли він чує про якусь проблему чи потребу, то відразу починає думати, як допомогти. Незважаючи на те, що його неодноразово обманювали й просто нахабно використовували. Я, мабуть, так не зміг би.

Коли хтось із хлопців, м'яко кажучи, погано поводить, Джон намагається зрозуміти мотиви такої поведінки і часто повторює: «Я сам таким був».

Народився він у невеликому американському містечку Лейкленді в штаті Флорида в 1945 р. Його дідусь по матерініській лінії був пастором методистської церкви, а бабуся мала ресторан і готель, який згодом перейшов у спадок до батьків. У цьому ресторані Джон працював щоліта починаючи з 12 і аж до 24 років. Бо потім він зустрів Мерилін, і в його житті почалася нова сторінка.

Це було кохання з першого погляду. Після першого ж побачення він сказав їй, що хоче з нею одружитися, а вона просто засміялася. Але після того, як цілий рік він щопонеділка надсилав їй букет троянд і кожного другого вихідного прилітав з Флориди в Пенсильванію, вони одружилися.

Неозброєним оком видно, що це щасливий шлюб, та й тривав він ось уже 45 років. Щоправда, Джон розповідав, що в перші роки їхнього сімейного життя часто траплялися конфлікти, адже стикалися дві сильні особистості, кожна з яких претендувала на першість. Та любов усе покривала. Гірше було, коли при видимому благополуччі — хороші стосунки, чудовий син, гроші, гарний будинок, авто тощо, у якийсь момент вони відчували порожнечу у своєму житті.

Мерилін першою почала шукати якусь рішення. Взагалі-то, вони з Джоном вважали себе християнами, але рідко згадували про Бога й не відвідували ніякої церкви. Частково через те, що багато переїжджали, а також тому, що недільного дня завжди було чим зайнятися. Але на той час Мерилін ходила на жіночу групу з вивчення Біблії і саме там дійшла висновку, що їхній сім'ї не вистачає Христа. Вона дізналася про деякі важливі біблійні принципи сімейного життя, про визначені Богом ролі чоловіка і дружини. Виникла потреба в духовному навчанні, у спілкуванні, тобто потреба бути в церкві.

Так, уже зрілими людьми, Джон і Мерилін налагодили свої стосунки з Богом, приєдналися до церкви, почали брати участь у недільній школі, у різних церковних служіннях.

Спілкуючись із Джоном, я знову і знову переконуюсь, що щасливою людиною і сім'ю робить тільки Христос. Я радий, що ми маємо спільного Друга — Ісуса Христа.

Віттемори потрапили в місіонерську церкву. 2000 року їх запросили в місіонерську поїздку в Казахстан для роботи з дітьми і студентами. Для них це був перший виїзд за межі США. Наступного року з'явилася можливість поїхати в Україну з командою стоматологів-волонтерів. Джон казав, що в нього був лише один день, щоб дати відповідь. Коли він сказав «так», то ще не знав, що це

«так» на багаторічне служіння проповіді Євангелія дітям в Україні.

Джон ніколи не відрізнявся сентиментальністю, якимось особливим ставленням і любов'ю до дітей, але Бог так змінив його серце, що воно назавжди прикипіло до дітей-сиріт. Цікаво, що ця прихильність взаємна. Діти, підлітки, з якими іншим людям складно налагодити стосунки, просто тягнуться до Джона. Іноді він їде в незнайомий інтернат і хвилюється, що нікого там не знає, як там зреагують, як приймуть. Та буквально через 15 хвилин після приїзду він уже в колі дітей, з кимось намагається познайомитися, когось дружньо плескає по плечу, хтось довірливо зазирає йому в очі. Як перекадач, я був свідком цього багато разів. Це дивовижно!

До речі, як ми познайомилися. Це було 2004 р. у літньому християнському таборі, який проводила МГО «Надія — людям» для дітей-сиріт Рівненщини. Мені було 15, і мені доручили серйозне служіння — перекладати лідера американської команди, яка допомагала в проведенні табору. Ми якось відразу знайшли спільну мову і в прямому, і в переносному значенні, як то кажуть, знайшли один одного. Кожний наступний приїзд Джона поглиблює наше взаєморозуміння і дружбу.

Джон відвідує дітей у чотирьох школах-інтернатах Рівненської обл. — в смт. Мізоч, Клевань, Верба та Олександрія, проводить час із випускниками цих інтернатів, які продовжують навчання, постійно буває в зимових і літніх таборах. Намагається охопити якомога ширше коло дітей, щоб поговорити з ними про життя, про їхнє ставлення до Ісуса Христа.

Якби мене запитали, яка головна риса характеру Джона, я б сказав — вірність: вірність даному слову, вірність присягати дітям-сиротам, вірність Богові. Деякі люди запитують Його: «Чому ви постійно повертаєтесь? Хіба в Америці не можна робити людям добро?».

Він відповідає приблизно так: «Я повертаюся, тому що люблю дітей і вірю, що Бог приготував мене й дав мені таку можливість не даремно. Я люблю український народ і культуру. Я відчуваю, що можу впливати на серця дітей у дитячих будинках і гуртожитках. Я неодноразово бачив, як люди зі США та інших країн приїжджають, фотографуються з дітьми, дають їм подарунки, а потім від'їжджають, щоб ніколи більше не повернутися. Я з самого початку відчув, що для цих дітей дуже важлива постійність, адже більшість із них ніколи не почувалися улюбленими й не мали тривалих позитивних стосунків з дорослими. Коли я приїжджаю, то перше запитання таке: «Коли ти від'їжджаєш?», а наступне: «Коли ти повернешся?». У мені немає нічого особливого. Це Бог дав мені сильну любов до цих дітей, і вони відчувають це і знають, що я про них турбуюся. Дехто намагається використати мою дружбу, щоб отримати те, що бажає. Але я розумію, що це через те, що вони змушені були все життя добиватися того, чого потребують або хочуть, будь-яким способом. Вони повинні, зрештою, зрозуміти, у чому полягають справжня дружба і любов».

У Мемфісі (США) сьогодні багато незаможних родин і сімей, де є тільки хтось один із батьків або лише бабуся. Маємо серйозні проблеми з наркотиками й алкоголем. Ситуація схожа на українську. Разом з тим є багато можливостей для надання допомоги цим людям і матеріально, і духовно, є чимало приватних організацій, які намагаються задовольнити їхні потреби. Протягом трьох років я залучений до служіння підліткам у в'язниці для неповнолітніх злочинців поблизу Мемфіса. Я відвідую їх двічі на тиждень, щоб поговорити про Євангеліє і про життя. Але серце моє належить

Україні. Так розпорядився Господь».

Повірте, Джонови зовсім нелегко подорожувати кожні два місяці, пристосовуватися до 8-годинної різниці в часі, звикати до іншої їжі, не завжди розуміти співрозмовника, не кажучи вже про розлуку з родиною. Крім того, на це ще потрібні не малі гроші. Молитовна підтримка, терпеливість і розуміння з боку Мерилін, яка теж щонайменше раз на рік приїздить в Україну, а також усебічне сприяння церкви є для мене реальним прикладом справжнього християнського життя і служіння.

Служіння сиротам — одне з найбільших благословень, які можна пережити. Писання вчить, що кожний християнин повинен відчувати відповідальність за сиріт і вдів і допомагати їм у різних ситуаціях різними способами. Але є люди, які безпосередньо покликані служити сиротам, і їм дані конкретні дари Святого Духа, щоб вони могли любити, будувати стосунки і служити цим дітям. Серед таких людей мій хороший друг Джон Віттемор. Я пишаюся нашою дружбою і дякую Богові за нього.

Роман ДОЛЯ.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Щонеділі о 8:00 та о 16:00

ДИВІТЬСЯ

християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО

на служіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15; (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Гігінське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Віпійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військкомату);
НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б (р-н 5-ї шк.);
НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10;
НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapientia, Roma,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння
відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів,
вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52)
Чекатимемо вас!

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА
о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО
на Богослужіння
в Івано-Франківській церкві
християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —
о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —
о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРЮЮ

№ 10 (177)
жовтень 2013 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruu.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.